

TV3-Godó SA

Encara que molts es queixin que els treballadors de TV3 no parem de fer vagues únicament per qüestions retributives i que ningú em malinterpreti perquè estem parlant d'un bon nombre de famílies afectades, els sous de la plantilla són la xocolata del lloro comparades amb el gran problema de fons dels mitjans de comunicació públics a Catalunya: el desmantellament progressiu de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCMA) i l'obsessió dels seus gestors actuals per privatitzar-ne àrees i serveis i cedir-los, interessadament, a mans privades.

L'últim i trist episodi de tot plegat ha estat la vertebració d'un concurs per externalitzar la gestió publicitària de TV3. Tot plegat, mentre la direcció sacsejava la plantilla amb un Pla d'Acomiadament Col·lectiu (PAC) i negociava amb els sindicats un nou conveni col·lectiu amb un escenari convuls de retallades. Enmig de l'estupor, un procés teòricament públic marcava les cartes perquè el Grupo Godó fos l'únic candidat i un cop amanides les condicions que en descartaven qualsevol altre; per fer-se amb el control d'una part ben significativa del finançament de la ràdio i televisió públiques.

L'intent d'instrumentalitzar políticament TV3 i com ha passat històricament a Televisió Espanyola ha estat una constant des de la seva fundació. Jordi Pujol, com en molts altres aspectes estratègics en la construcció de la Catalunya postfranquista, la va concebre com el que avui els seus hereus en dirien una estructura d'estat. Hi va posar la primera pedra i que encara s'erigeix enmig dels jardins de les instal·lacions a Sant Joan Despí; i va voler fer-la servir quan li va caldre transmetre el seu ideari i presentar-se al país com un autèntic *pater familias* de la catalanitat.

Il·lustració de Cristina Curto a la pàgina joestimotv3

Malgrat tot, TV3 i també Catalunya Ràdio han comptat i han estat el bressol d'excel·lents professionals que han fet i encara fan molta i bona feina des de ja fa tres dècades. I, a banda, hi ha hagut els seus administradors. Escollits a dit, un rere l'altre i amb molt poques excepcions, s'han assegut en llustroses poltrones pensant que ho tenien tot pagat i que els recursos eren infinits. Independentment de qui manés a la plaça de Sant Jaume, alguns, fins i tot, van voler sortir de la tele i de la ràdio amb els contactes fets i es van establir com aquell qui diu a la vorera del davant per seguir nodrint-se de la mamella com a clients preferencials.

Tornant a la primera pedra de la CCMA, la diferència entre Pujol i els seus successors a Convergència colgats de màsters d'ESADE i amitats perilloses és que el nou pinyol convergent té favors pendents i no supera els traumes i els greuges que, segons ells, els va provocar i propinar la tele i la ràdio en els anys de tripartit. En aquell parèntesi, i com era d'esperar, les peces a la redacció d'informatius de TV3 es van recol·locar per canalitzar tot l'ideari polític del govern que havia aconseguit enderrocar l'hegemonia de CiU. I la constel·lació de satèl·lits (productores, professionals, empreses de serveis, etc.) al voltant de la gran nau de proveïment també va canviar radicalment.

Fora de la Generalitat, i al marge de projectes audiovisuals frustrats com *Ona Catalana* o la primera *CityTV* i els socialistes havien vertebrat la municipalista i difunta *COM Ràdio* com a contrapunt, el gran aliat convergent en els anys de *travessia del desert* d'Artur Mas no va ser cap altre que *La Vanguardia* i la flota de generadors d'opinió apadrinats pel conde de Godó. No cal ser massa agut per entendre que, un cop instal·lats de nou al poder i malgrat el desgast del procés sobiranista, els convergents tenen un deute pendent amb els inquilins de la Torre Barcelona de Francesc Macià.

Si ens entremenim a calcular els recursos públics que, directament i indirectament, rep el Grupo Godó en moments d'estretor a l'erari català ens quedarem esgarriats. Les injeccions més milionàries són la subvenció a l'edició catalana del vaixell insígnia del grup, *La Vanguardia*, que és de 800.000 euros aquest 2014. Ara, i tot i una moció parlamentària per evitar-ho a la qual van votar a favor ICV-EUiA, ERC i la CUP, caldrà afegir-hi el muntant de la gestió publicitària de TV3 que el departament Comercial de la cadena xifra, només per la concessió, en 16 milions d'euros.

Per avalar aquesta operació, CiU va comptar amb el recurs a la cambra catalana del PP i del PSC i l'abstenció d'un *despistat* Joan Ignasi Elena. El paper dels socialistes en els últims temps donaria per a un altre article ben llarg. La figura del Grupo Godó a l'escena mediàtica catalana sembla que ha quedat clara.